ESTABLISHED 1893.
"SVOBODA" ("LIBERTY")
THE RUTHENIAN NEWSPAPER
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday, by
The Little Russian Nat'l Union
of America
at 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Subscription:
per year...... $2.00 | Canada & Europe:
half year...... 1.00 | per year...... $3.00
single copy... .03 | half year..... 1.50

СВОБОДА

ЗАЛОЖ. 1893 РОКУ.
"СВОБОДА" ("LIBERTY")
виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу,
видає
„РУСКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ"
в Америці
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Передплата:
на рік......... $2.00 | Канада і Европа:
на пів року 1.00 | на рік......... $3.00
поод. число .03 | на пів року 1.50

УРЯДОВИЙ ОРГАН Р. Н. СОЮЗА В АМЕРИЦІ "SVOBODA" OFFICIAL ORGAN OF THE L. R. NAT'L UNION OF AMERICA

РІК XXII. Джерзи Сіти, Н. Дж., второк 22-го вересня 1914. Ч. 52. VOL. XXII. Jersey City, N. J., Tuesday, September 22, 1914. N. 52.

АВСТРІЙЦІ ЗАЙМАЮТЬ УКРІПЛЕНІ СТАНОВИЩА ЗДОВЖ СЯНУ.

Німці облягають російську кріпость Осовець.

Замах Українця на житє ґрафа Бобринського.

Нові успіхи Німців в битвах проти Французів і Англійців.

ЗАГАЛЬНЕ ПОЛОЖЕНЄ

НА ТЕРЕНІ ВІЙНИ З РОСІЄЮ:

Небаром належить надіяти ся першої рішаючої битви на терені в Галичині. Австрійські війска заняли корисне становище здовж ріки Сяну і Висли. На чолі австрійських армій в Галичині стоять: ґен: Бороевич (на правім крилі), ґен. Авфенберґ (в центрі) і ґен Данкль (на лівім крилі). Австрійські війска є скріпленіількома корпусами німецькими.

До головної битви прийде на лінії Перемишль—Ярослав, де находить ся центр австрійської армії. Кріпость Перемишль є зовсім готова до оборони.

Російські війска заняли майже всї місцевости по правім боці Сяну. Після московських донесень розпочали вони вже острілювати Перемишль і Ярослав.

Всї дотеперішні битви у східній Галичині мали на цїли здержати скорий похід Москалів, щоби зискати потрібний час до винінченя робіт при укріпленях в Перемишли. Рівнож і армії ґен. Авфенберґа і Данкля сповнили свою задачу. Їх похід на Томашів і Люблин (в Росії) мав на цїли змусити Москалів до зверненя проти них своєї головної сили, а тим-самим ослабити їх акцію у Східних Прусах.

Побідна німецька армія під проводом ґен. Гінденбурґа, прогнавши Москалів зі Східних Прус, заняла ґубернію Сувалки і приступила до облоги російської кріпости Освіця (в Польськім Королївстві). Належить припускати, що головна сила німецької армії вдарить на центр російської армії в Польськім Королївстві, яка находить ся коло Варшави.

———0———

НА ТЕРЕНІ ВІЙНИ З ФРАНЦІЄЮ:

Цїлотижнева слота не позволила на якісь більші воєнні операції. На підставі вістий з обох сторін можна всеж таки ствердити, що дальший похід французьких війск є зовсїм здержаний та що Німцї перейшли до офензиви. Занятє міст Бомон і Ремс вказують на се, що Німцї здобувають перевагу над Французами.

Німецькі телеґрами заповідають, що за кілька днів можна вже надіяти ся рішаючого висліду сеї довгої битви.

Війна з Росією.

в Галичині:

ПЕРША РІШАЮЧА БИТВА НА ЛІНІЇ ЗДОВЖ СЯНУ.

Рим (через Лондон), 19. вересня. — З Відня надійшли урядові відомости, що австрійські війска, скріплені німецькими, заняли сильне оборонне становище здовж ріки Сяну. Кождої хвилї належить надіяти ся, що на цїлій лінії прийде небаром до завзятої рішаючої битви.

Праве крило боєвої лінії, яке має за підставу кріпость Перемишль, находить ся під командою ґенерала Боровича.

Ґенерал Авфенберґ обняв команду над армією, яка становить центр боєвої лінії. Центр находить ся коло Ярослава.

Командантом лївого крила є ґенерал Данкль.

Належить припускати, що перший атак виконає ліве крило російської армії, яке находить ся під командою ґенералів Руцького і Брусілова. До першої битви прийде під Перемишлем.

ПЕРЕМИШЛЬ ГОТОВИЙ ДО ОБОРОНИ.

Лондон, 20. вересня. — До Антверпії надійшли з Відня вісти, що кріпость Перемишль є зовсїм готова до оборони на случай облоги Москалями. Всї села, які находять ся у фортифікаційнім районї кріпости, зістали опорожнені. Мешканців тих сіл вислано на захід і полуднє від Перемишля.

Кріпость числить 60.000 людий залоги. Нагромаджені запаси живности й амуніції вистарчать навіть на дворічну облогу. Вже з самої природи сильні форти доповнено ще новими укріпленями.

Кріпость Перемишль лежить по обох сторонах ріки Сяну. Перемишль є обведений подвійним рядом кріпостий. Зовнішний перстень числить 15 головних фортів, внутрішний 7. (Точний опис перемиської кріпости подамо в однім із слїдуючих чисел нашої часописи враз з відповідною картою. — Ред.).

МОСКАЛЇ ЗАЙМАЮТЬ МІСТО СЄНЯВУ І ОСТРІЛЮЮТЬ ЯРОСЛАВ.

Петроград, 19. вересня. — Російські війска заняли укріплене місто Сєняву. Австрійці зі стратами подали ся назад за ріку Сян. Рівночасно російська армія розпочала острілюванє сильної кріпости Ярослава. Місто стоїть в огни.

Місто Ярослав не є кріпостию в повнім значіню сего слова. Тут находить ся лише один форт, який має на цїли боронити переходу через ріку Сян. З огляду на се, що через Ярослав веде головний шлях зі Львова до Кракова, тому зайшла конечність сей важний перехід укріпити.

Місто Сєнява лежить на північ від Ярослава, на правім березі ріки Сяну, і не було нїколи укріплене.

МОСКАЛЇ ЗДОБУВАЮТЬ ВАЖНИЙ ФОРТ КРАСЇЧИН?

Лондон, 19 вересня. — Російська армія окружила Перемишль і розпочала острілюванє фортів. По 10-годинній битві заняли Москалї Красїчин, один із найбільших фортів перемиської кріпости.

Московські брехні про щораз нові кріпости в Галичині повторяють ся від часу, коли лише російські війска переступили австрійську границю. Подібна брехня є також з фортом в Красїчині. Місцевість Красїчин лежить на полудневий захід від міста Перемишля (по правім боці Сяну) і є віддалена 7 кільометрів від найблизших фортів. Натомісць правдою є, що в Красїчині находить бровар князя Сапіги, який Москалї взяли правдоподібно через помилку за форт.

РОСІЙСЬКИЙ МІНЇСТЕР ВІЙНИ ПРО ПОЛОЖЕНЄ В ГАЛИЧИНЇ.

Петроград, 21. вересня. — Російський мінїстер війни Сухомлїнов представляє в слїдуючий спосіб дальшу воєнну кампанію в Галичині:

„Наші війска заняли Галичину по сім боці ріки Сяну. Але на захід від Сяну стрінеть ся наша армія з найсильнїйшим опором неприятеля. Австрійцї одержали значну поміч від Німців в силї кількох корпусів. Рівнож наша армія буде мати тепер до дїла виключно зі стратеґією (воєнною штукою) Німців, яких військові знатоки доповняють австрійський ґенеральний штаб.

„Найліпші війска Австрії не брали доси нїякої участи в битвах у східній Галичині. Вони стоять готові і ударять на нас доперва тоді, коли переломимо першу оборонну лїнію здовж Сяну. У східній Галичині били ся лиш полки краєвої оборони і загального ополченя.

„Ся друга часть кампанії буде найтяжшою і найбільше крівавою. Коли вона нам пощастить ся і ми займемо Краків, тоді дорога до Шлеску буде стояти перед нами отвором і всяка небезпека для нас зі сторони Австрії буде усунена".

З повисшої телеграми виходить ясно, що навіть російські військові знатоки не приписують дотеперішним успіхам Росії в Галичині нїякого більшого значіня. Головний бій, рішаючий бій розпічнеть ся небаром. Не скоро він і скінчить ся. Допераа вислїд сеї довгої, крівавої кампанії рішить побіду.

ЗАМАХ НА ЖИТЄ ГР. БОБРИНСЬКОГО.

Відень (через Амстердам і Лондон), 18. вересня. — Один із Українців виконав у Львові замах на звісного панслявіста, ґр. Георгія Бобринського, новоіменованого ґубернатора для Галичини. З відданих трох стрілів револьверових два хибили, при третім застрягла куля в рамени ґр. Бобринського. Убийника арештовано. У всїх домах Українців у Львові переведено строгу ревізію.

Вже перед трома днями деякі телеграми з Петрограду доносили про іменованє нового, другого з ряду, ґубернатора для Галичини в особі Мілюкова, хоч про замах на Бобринського не було найменьшої згадки. З того однак можна тепер вносити, що якраз виконаний замах на Бобринського був причиною іменованя нового ґубернатора. Рівнож належить догадувати ся, що Бобринський мусів бути тяжко ранений, коли зайшла потреба іменованя другого ґубернатора.

Деякі англійські часописи, доносячи про сей замах, подають слїдуючу причину: „Замаху доконав Українець через те, що Бобринський загально ствердив, що Українці в Галичині ведуть противросійську політику".

Повисше подана причина не є зовсїм ясна. Належить однак припускати, що ґр. Бобринський розпочав своє ґубернаторське урядованє строгим переслїдуванєм Українців. І се якраз мусіло бути мотивом замаху на Бобринського.

РОСІЯ ГОЛОСИТЬ „СЬВЯТУ ВІЙНУ".

Рим (через Лондон), 19. вересня. — Росія оголосила „сьвяту війну" проти Німеччини й Австрії. Сьвятїйший Синод видав приказ до свого духовенства, щоби через проповіди до вірних викликало релїгійний запал до війни.

———o———

в Польськім Королївстві:

ОБЛОГА РОСІЙСЬКОЇ КРІПОСТИ ОСІВЦЯ.

Берлїн (через Амстердам), 19. вересня. — Ґенерал Гінденбурґ перейшов російську границю і заняв місто Сувалки, столицю ґубернії того-ж імени. Німецька армія розпочала дальший похід у полудневo-східнім напрямі і приступила до облоги російської кріпости Освіця. Кріпость Осовець лежить у віддаленю 100 миль на північ від Варшави і належить до одної із найсильнїйших кріпостий в Польськім Королївстві.

Головною задачею сеї кріпости є боронити переходу через ріку Бобер. Туди веде головний зелїзничий шлях до міста Білостока. Сама ріка Бобер, завдяки багнистим берегам, становить велику перешкоду для воєнної операції Німців. Без здобутя кріпости Освіця дальший похід німецької армії на схід був би неможливий.

РОСІЙСЬКИЙ ҐЕНЕРАЛ ПАРТОС ПЕРЕД НІМЕЦЬКИМ ВОЄННИМ СУДОМ.

Берлїн (бездр. телеґр.), 19 вересня. — Переведене слїдство виказало, що ґенерал Партос, будучи командантом одного із російських корпусів у Східних Прусах, видав приказ до своїх жовнїрів, щоби нищили приватний маєток Німців і убивали мущин. Ґен. Партос дістав ся в німецький полон в битві під Таненберґом і тепер відповість за свої варварські вчинки перед воєнним судом.

Німці опорожнили Східні Пруси з Москалів і зібрали богато матеріялів, які вказують на дико звірське поступованє російського війска зглядом цивільного німецького населеня.

———o———

РОСІЙСЬКА ФЛЬОТА ГРОЗИТЬ ТУРЕЧЧИНЇ.

Рим (через Париж), 20. вересня. — Офіцири, які прибули зі сходу до міста Неаполю, оповідають, що 20 воєнних кораблїв російської чорноморської фльоти кружить недалеко Босфору, щоби напасти на турецьку фльоту.

ТУРЕЦЬКИЙ МІНЇСТЕР ЕНВЕР БЕЙ В БЕРЛЇНЇ.

Рим (через Лондон), 19. вересня. — Небаром Туреччина має рішити про своє становище супроти европейської війни. З достовірних жерел надійшли вісти, що турецький ґенерал Енвер Бей, провідник молодотурків і теперішний мінїстер війни, був на тайній нараді в Берлїнї. Енвер Бей є прихильником Німеччини й Австрії.

ЗВІЛЬНЕНЄ АНГЛІЙСЬКИХ ОФІЦИРІВ З ТУРЕЦЬКОЇ МАРИНАРКИ.

Берлїн (бездр. телеґр.), 19. вересня. — Англійські офіцири, які перебували в Туреччинї яко інструктори турецької фльоти, дістали від турецьких властий приказ опустити турецьку державу. Слїдство мало виказати, що англійські офіцири, сподїваючи ся, що Туреччина стане по стороні Німеччини й Австрії, ушкодили в підступний спосіб турецькі воєнні кораблї. Однак заподїяні шкоди є незначні.

———o———

Війна з Францією.

НІМЦЇ ЗИСКУЮТЬ ПЕРЕВАГУ НАД ФРАНЦУЗАМИ.

Берлїн (бездр. телеґр.), 19. вересня. — Рішаюча битва здовж цїлої лінії, яка триває вже другий тиждень, ще не рішена. З поля битви надходять вісти, які вказують, що німецькі війска здобувають в многих місцях перевагу над Французами. Німецький ґенеральний штаб подав слїдуючий урядовий звіт: „13. і 14. корпус, на полуднє від міста Нойон (між ріками Оаз і Айен) перейшов до офензиви, задаючи неприятелеви великі страти. Оба корпуси взяли приступом місто Бомон, причім полонили 2.500 Французів. Похід французьких війск на цїлій лінії здержано. Три лїтаки відлетїли знова в напрямі Парижа".

ФРАНЦУСЬКИЙ РАПОРТ ПРО ВОЄННЕ ПОЛОЖЕНЄ.

Париж, 20. вересня. — Шестидневна битва не принесла ще жадного рішеня. Від ріки Оаз аж до Мез битва триває без перестанну дальше. Завзятість переходить вже людські сили. По обох сторонах страти є дуже великі. Послїдний урядовий звіт подає слїдуючі вісти з поля битви: „В околиці Нойон французькі війска посунули ся троха наперед і заняли згіря по правім боці ріки Айен. Ліве крило стоїть тепер перед значно сильнїйшою армією німецькою, яка дістала нову поміч.

„В центрі не удало ся Французам заняти сильно укріплені становища Німців.

„Загально беручи, обі сторони заняли корисні позиції. Однак з поодиноких битв не можна ще вносити про побіду одної із воюючих сторін.

„Від тижня триваюча слота значно утруднює дальшу акцію".

АНГЛІЙСЬКИЙ РАПОРТ ПРО ПОЛОЖЕНЄ У ФРАНЦІЇ.

Лондон, 20. вересня. — Правительство оголосило з поля війни у Франції слїдуючі вісти:

„Положенє у Франції не змінило ся. Слота триває дальше. Всї атаки Німців удало ся відбити. Німці потерпіли тяжкі страти".

НІМЦЇ ЗДОБУВАЮТЬ РЕМС.

Бордо. 20. вересня. — **Урядово проголошено. що Німцї знищили через бомбардоване місто Ремс. Велика часть міста лежить в руїнах. Богато старинних будинків, як катедра, палата, ратуш і инші, є тяжко ушкоджені або зовсім знищені. Французька залога опорожнила місто, щоби запобічи дальшому бомбардованю. Місто находить ся в руках Німцїв.**

НІМЕЦЬКІ ВОЗДУШНІ ТОРПЕДИ.

Париж. 19. вересня. — **Телєграма з Берна (в Швайцарії) доносить, що Німцї переводять проби з новими „воздушними торпедами". які є призначені на знищене англїйської фльоти. Цїлими ночами відбувають ся проби на Боденськім озері. „Цепеліни" уносять ся у висоті кілька тисяч метрів і спускають на линвах торпеди на воду. Наслїдки експльозії мають бути дуже страшні. Скоро лише проби будуть покінчені. удасть ся німецька воздушна фльота на Північне море, щоби заатакувати англїйську фльоту.**

Де находить ся велика англїйська фльота, позістає локищо тайною. Деякі знатоки здогадують ся, що вона зі страху перед „цепелїнами" опустила Німецьке море і скрила ся на північне та західне побереже Англїї. Инші оправдують її безчинність тим, що англїйська фльота була занята перевозом кольоніяльних війск на поле війни.

ЛОНДОН ВСЕ ЩЕ ДРОЖИТЬ ПЕРЕД „ЦЕПЕЛЇНАМИ".

Лондон. 17. вересня. — **Лондон все ще боїть ся нападу німецьких „цепелїнів". Начальник лондонської поліції оголосив, щоби мешканцї міста придержували ся надальше виданих розпоряджень. які забороняють осьвітлюванє улиць і склепів. Після відомостий, одержаних зі сторони військових властий, небезпека ще не минула.**

З того видно, що Лондон сподіваєть ся гостиня німецьких „цепелїнів". На многих будинках Лондону уміщено скорострільні карабіни і сторожі цїлими ночами слїдять на небі, чи не появлять ся небезпечні гості.

ПОСЛЇДНА ЛЇСТА НІМЕЦЬКИХ СТРАТ.

Берлїн, 19. вересня. — **Нинї проголошено урядово 28-му з ряду лїсту убитих і ранених у війнї. Ся послїдна лїста є найвисша від всїх попередних. Вона виказує: 1.036 убитих, 4.039 ранених і 1.029 пропавших. Зі сего можна вносити, що битви в послїдних днях належать до найбільше кривавих.**

Всї дотеперішні страти Німцїв від самого початку війни представляють ся, як слїдує:

убитих	**7.483**
ранених	**28.584**
пропавших	**9.900**
Разом	**45.967**

Німецькі лїсти є незвичайно точні. В лїстах подасть ся крім імен жертв також і місце їх приналежности, а на случай раненя, точний його опис. Між раненими находить ся значна часть людий, які віднесли легкі рани, яких вигоєнє займе всего кілька тижнів часу. З легко ранених чимало вже повернуло знова на боєву лїнію. Щодо виказу пропавших, то належить припускати, що частина їх находить ся між полоненими, а решта з них згинула на поли битви.

—o—

РОСІЯ ГРОЗИТЬ ШВЕЦІЇ.

Лондон, 19. вересня. — **З Копенгаґен (в Данії) доносять. що російське правительство вислало до Швеції ноту. в якій жадає від неї замкненя пристаний для німецьких кораблїв. Росія підозріває Швецію. що вона не придержуєть ся неутральности і доставляє Німеччинї поживу.**

ВІСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

Вчера, в понедїлок, дня 21. с. м. одержали ми 34. число львівського тижневника „Громадський Голос" з 27. серпня, з якого подаємо отсе цікавійші вісти:

Цїсарська амнестія в Австрії.

Цїсар Франц Йосиф видав амнестію, якою всїм обовязаним до військової служби, котрі відбувають ізза військових провин дорічну кару, дарує решту кари. Розпочате військове слїдство проти осіб, які належать до війска і яким грозить не більша як пятирічна кара, мають ся застановити. Таксамо не мають ся починати карного слїдства проти осіб, які ожидають такоїсамої кари за подібні провини; виняті з під амнестії бунтівники, дезертири, боягузи і ті, що провинили ся злочином насильства і користолюбности.

Полонені Москалї у Львові.

В недїлю дня 20. серпня о 5. годинї переходив улицями Львова в супроводі одної австрійської компанії піхоти і кількох жандармів відділ піших і кінних російських полонеників, взятих під Туринкою. На чолї походу йшов москвофіл-зрадник в товаристві двох жандармів. відтак їхали три полонені офіцири, а за ними йшло пішки около півтора сотні салдатів. За ними їхав довгий ряд фір з Малехова, навючених добичею. Були се понищені старі сїдла, рушниці, списи, шаблї, мундури, шапки і т. и. Крім того везли чотири машинові карабіни, полеву кухню, а на останку вели австрійські жовніри кількадесять забраних коний.

Се був перший транспорт добичі на Москалях. Від того часу привозять до Львова майже щодня нові такі транспорти. Але всї річи здобуті на Москалях се велике дрантє так як цїла російська армія.

Добре напив ся.

В посольськім клюбі працї в Будапештї оповів посол ґраф Куен-Гедерварі таку правдиву подію з боротьби із Сербами під Шабац:

Як наші жовнїри по здобутю Шабацу увійшли до міста, кождий хотів дуже пити води. Але боялн ся, що вода в керницях затроєна, а не було нікого, хто показав би їм певну керницю, бо мешканцї повтїкали з міста. Вкінци знайшов ся один старий піп сербський. Жовнїри візвали його, щоби запровадив їх до певної керницї, але рівночасно жадали, щоби пив перший. Піп сповнив їх бажанє і запровадив їх до одної керницї, відтак до другої, третої і т. д. Показав їм чотирнайцять керниць, але з кождої мусів перший пити. У всїх була чиста вода. Жовнїри дякували попови, але йому зовсім не було весело, бо мав в животї чотирнайцять горнят води. Нїколи в житю не винив ще тілько води, як тодї.

Козаки в засїдці.

Відділ козаків пробував перейти через австрійську границю коло Баєрівки. Гранична сторожа завважала маневр козаків і постановила заманити їх в засїдку. Зробили з сїна кілька фіґур, заложили на них військові шапки і поуставляли їх у відповіднім місци, а самі засїли ся з двох сторін і чекали на козаків. І дїйсно вони незадовго з'явили ся і почали стріляти до фіґур, думаючи, що то сторожа. Вкінци позлїзали з коний і поволи почали підходити до фіґур. Тодї кілька стражників почало до них стріляти. Козаки думали, що їх лиш кілька, тому кинули ся на них. Але инші стражники зайшли їх з боку і змусили до утечі, завдаючи великі втрати. Богато козаків кинуло зброю і піддало ся. Їх відставлено до Львова.

Похорон російського ґенерала у Львові.

В боротьбі з Москалями на північ від Львова в половинї серпня погиб між иншими один російський ґенерал, а другий, Серґїй Ванновський, ранений в живіт, дістав ся до неволї і його привезено до шпитали у Львові. Рана була смертельна і він номер дня 20. серпня. У вівторок дня 22. серпня відбув ся похорон. Соснову трумну відвезли військовим похоронним возом на Янівське кладовище. Проводили трумну 6 жовнїрів, уланів і два офіцири (майор і підпоручник уланів), що заступали офіцирський корпус. Похорон провадив львівський православний піп Діґон. Кажуть, що померший призначив усю свою готівку, що мав при собі, на австрійський Червоний Хрест.

Російські козаки під Львовом.

У второк дня 22. серпня о 2-ій годинї в ночи дали знати селяни на постерунок при личаківській рогачці, що в сторонї Маєрівки є Москалї. Вислані патрулї знайшли дїйсно в кривчицькім лїсі сотню козаків, що зовсім не вибрали ся на здобуванє Львова, лише просили о хлїб і воду. Був се відділ, що відлучив ся від головного корпусу і блукаючи два дни по лїсах, загнав ся аж під Львів, зовсім не у ворожих намірах.

Воздушні бранцї.

Коли в недїлю пополудни транспортовано у Львові російських бранців, вибрав ся подивитись на них і російський лїтак від сторони Сокаля. Та не вспів долетїти до Львова, бо ставали йому на перешкодї австрійські патрулї своїми стрілами. Лїтак завернув, та в наслїдок знищеня не вернув ся до Росії, лише спустив ся коло Цеблова, де його залогу зложену з начальника пограничного війська Мартинова і офіцира керманича забрано до неволї і відставлено до Львова.

Покарали зрадника.

В селї Мозолівці, положенім між Підгайцями і Теребовлею, є ще одна одинока москвофільська родина. — нащадки москвофільської аґітації пок. атця Застирця. З сеї родини один спровадив на рідне село російську патрулю. Одначе недовго вона була в селї, бо австрійська патруля прогнала її. Безпосередно по відходї російського війска Українцї-селяни виконали на зраднику самосуд: зрадника повісили. не ждучи навіть судових формальностий.

Не буде перерви в науцї.

Австрійська управа просьвіти є тої думки, що не повинно бути перерви в образованю молодїжи. Тому буде отворена шкільна наука всюди, де на се позволять обставини. Передівсїм відносить ся се до народних і виділових шкіл. В більших містах будуть собі радити в той спосіб, що в однім будинку буде наука два рази, рано для одної частини учеників, а попол. для другої. Подібно буде і в середних школах. Там, де не можна буде знайти відповідного приміщеня для школи, буде початок шкільного року відложений.

Львівська міська рада

ухвалила півтора міліона на польський воєнний скарб. Українська Головна Рада заложила протест проти того, що міська рада не ухвалила відповідної кводи також на український воєнний скарб мимо того, що ухвала накладає більший податок також на львівських Українців.

Перший засуд воєнного суду.

Ц. і к. військовий командант у Львові оголошує: „Фабричний паляч Іван Хель, денний зарібник Семен Хель, оба з Пониковицї (брідський повіт), лїсовий стражник Семен Шпорлюк з Фільварків (пов. Броди) і селянин Антоні Суплїкевич зі Скоморох (повіт Сокаль) за удїлюванє вістий російським військам і за зносини з ними, а понадто Семен Хель за то, що фальшиво інформував австрійську патрулю, яко за злочин сповнений проти воєнної сили держави після параґрафу 327. військового закона карного зістали дивізійним судом оборони краєвої у Львові засуджені на кару смерти через повішенє. Засуд виконано 24. серпня с. р. у Львові. 16-лїтного Миколу Шпорлюка засуджено за той сам злочин на 10 лїт вязницї". У второк дня 22. серпня перед полуднем виконано в ґарнізоновій вязници екзекуцію на дальших трох селянах, засуджених на смерть через повішенє за зраду в Сокальщинї. Кромі військового суду були при екзекуції сьвященики, що засуджених сповідали перед смертю. Екзекуції довершив жовнїр.

З поля війни коло Бродів.

Завзята боротьба коло Лешнева. Наші ополченцї положили около 500 козаків разом з кіньми. Паніка в Бродах. Утеча і поворот назад.

Від власного кореспондента на підставі оповідань очевидців.

На схід від Бродів у віддаленю около 6 км. від російської границї лежать місточка Лешнів і Щуровицї і сусїдні села Комарівка та Корсів а над самою границею Митниця, напроти Митницї по російськім боцї. Тут розіграла ся в суботу пополудни кровава боротьба, в якій полягло кількасот російських козаків.

Около 2 год. пополудни напав російський відділ зложенний з 300 козаків на наш відділ зложений зі 100 ополченців, 20 жандармів і 10 мужів скарбової сторожі, які стояли за горбком коло Лешнева. Наші мали так добру позицію, що по кількох сальвах здесяткували Москалїв, які утїкли до Митницї. Наші пігнали за ними і коло Комарівки стрінули ся з новим відділом козаків та почала ся з обох боків остра пальба. Козаки знов подали ся взад, а наші завернули до Лешнева. Зі сторони Митницї надтягнув сильний російський відділ з 500—600 мужа а нашим прийшло в поміч лиш кільканайцять мужів скарбової сторожі зі Щуровиць, бо в околици нашого війска не було.

Провід над цїлим відділом обняв комендант постерунку жандармерії в Лешневі вахмайстер Захарчук, який показав ся дуже спритним начальником.

По кількох сальвах в чистім поли заняв наш відділ дуже догідні позиції за валами, височини около 5 м., які тягнуть ся довкола Лешнева почавши від латинського монастира. Зпоза тих валів почали наші так сильний огонь, що неприятель бояв ся приступом вдарити на місто, бо думав, що там є сильна залога, але з поля відповідав з карабінів, очікуючи сильнїйшої підмоги. Наші тимчасом огнем заподїяли йому такі шкоди, що поле вкрило ся около 200 козаками разом з кіньми. Москалї почали цофати ся, аж тут зі сторони Берестечка надтягнула їм сильна поміч з кількома гарматами, які уставили ся на горбку півтора кільометра від Лешнева і почали бомбардувати вали. Кінниця російська пустила ся приступом під вали. Почав ся сильний огонь. Конї не могли видрапати ся на вали і Москалї зіскочили з коний і почали пішки дерти ся до гори. Наші весь час не опускали своїх позиций і сальвами клали Москалїв як солому. Доперва коли вали і мури почали валити ся від ударів гармат, наші подали ся в місто, а відси в поблизкий т. зв. Чорний лїс і до Бродів. Неприятель, думаючи, що місто повне залоги. закрадав ся дуже осторожно до міста, не перериваючи канонади з гармат у вали.

Остатні з наших бачили, як рос. офіцир захопив одного з наших ляндверів і шаблею повалив його на улици. Натомісць поле між Лешневом а Митницею і довкруги валів покрите московськими трупами. Лягло їм около 500 козаків разом з кіньми.

На вість, що Москалї заняли Лешнів і йдуть на Броди, повстала в містї страшна паніка. Всї мешканцї а особливо Жиди хапали що могли і втїкали на дворець. Переполох охопив видно також і цивільні власти, бо між утїкаючими був також брідський староста, судові і почтові урядники з актами та телеґрафічними і телефонїчними приборами.

Всї всадили ся до потягу і сейчас відїхали до Красного. Тут наш дописуватель був сьвідком дивних сцен. Було се в суботу в ночи. Жиди з малими, на пів нагими дїтьми переразливо лементїли. Найдивнїйшим видавало ся се, що навіть брідські власти потратили голови і на питанє, чому утїкають, не могли дати нїякої відповіди. Нїч пересиділи всї на двірци і довкола двірця. Доперва в недїлю рано, коли всї троха успокоїли ся — і коли наспіли вісти з Бродів, показало ся, що цїла та паніка і рейвах був зовсім безпідставний, бо Москалї, занявши Лешнів, звернули всю силу проти Чорного лїса, думаючи, що там укрита велика сила нашого війска.

Около 10. год. рано надійшов зі Львова приказ, щоби мешканцї і власти вертали сейчас назад до Бродів і всї потягом вернули, крім кільканайцяти старих жидівок, які лишили ся, щоби відїхати до Львова.

Після найновійших вістий Броди цїлком обезпечені, бо наше війско стоїть в недалекій околици.

(„Дїло" з 16. серпня с. р.).

Який настрій панує серед Москалїв в Росії.

Один черновецький ґімназіяльний професор, який 9. серпня вернув з Росії по довгій, повній пригод і невигод подорожі, описує в черновецьких ґазетах свої вражіня з Росії осьтак:

В Одесі був я довший час до четверга, дня 6. серпня. Вже в недїлю стала поліція бігати улицями, губила ся в найбруднїйших закутинах а опісля на рогах улиць появляли ся поодинокі поліціянти в окруженю брудних обдертих недоростків около 12—15 лїтних. Чути було свист. В той спосіб „рекрутовані" збирались в громадки, ставали в ряди разом около 500 голов і уформований похід з образом царя на передї переходив улицями під проводом поліції з криком і витєм. Поліціянти піддавали: „Най жиє Сербія! Проч з Німеччиною! Проч з Австрією! Гурра, батюшка цар!" Прохожі посьміхали ся. Воно справдї було сьмішне. Офіцири, що правда. ставали, але мали скрізь квасний та гнївний вигляд. Була слїдна якась неохота у військових. Бесїду царя, що він не заключить мира, поки послїдний чужий жовнїр не уступить ся з російської території, приняли офіцири загалом зле й критикували її. Росія перечислить ся — говорили всюди, — вона числить як в 1812. р. на зиму яко на союзника, але тодї не було новочасного оружя.

Прийшла вістка, що німецькі війска вступили до Королївства Польського. Доволї щирі інтелїґентні і вільнодумно настроєні **Москалї**, — я чув се на власні уха — **приняли ту вістку словами жалю і неохоти.** Вони говорили: „**Німеччина й Австрія йдуть освободити Полянів, а нас полишать під царським кнутом. Коли прийде Австрія, щоби і нас Москалїв освободити від страшного ярма. Ми благословити-мемо той день**"...

Вісти, які подають російські часописи, се найвисша гумористика, яку мож подибати. Одна часопись у надзвичайнім виданю приносить вістку, що козаки розбили на прах цїлу німецьку дивізію. Один Москаль, з котрим я спільно читав часопись, каже менї: „Не вірте тим брехням: я знаю, що козаки на просторах Дону. Терек і Ураля приняли приказ мобілїзації дуже холодно, що денеде доходило до бунту і що плян Росії ужити козаків яко передну сторожу до атаку на Німеччину й Австрію вже впав. Покищо жовнярів посилаеть ся яко живу посилку фрахтову, самі вони не йдуть". .

Друге виданє оповіщує великими черенками, що цїсар Франц Йосиф вже не жиє, що в Австрії Славяни бунтують ся, що війска не можна змобілїзувати.

Зібрані недоростки верещать на всьо: Гурра!, та інтелїґентнїйші люди хитають сумно головами і кажуть: Оськими річами хотять серед нас робити настрій!..

Щоб дістати ся до дому, їхав я через Бендери до Ренї, що лежить напроти Ґаляц. То була страшна їзда. В Ренї і Ґаляц панував серед Румунів і Москалїв дуже холодний настрій. Взаїмно собі не довіряють, та не говорять того голосно.

В Румунії хотів я дуже почути загальну опінію, та на жаль зелїзнича катастрофа, що приключилась недалеко, відсунула на пару годин всякі справи на дальший плян.

Поїзд, в котрім я їхав, злетів з шин і спричинив велике нещастє. Десять осіб згинуло. 15 віднесло тяжкі рани, а лекше ранених богато. Я чудом кромі страху, не потерпів нїчого. В слїдуючім поїздї, яким я їхав, не говорили про нїщо, лише про зелїзничу катастрофу. Щойно на головній лїнії коло Бурдуєнї стали знов говорити про війну.

Я румунської мови добре не знаю, тому й не годен передати тих розмов, але люди вірять в непобідимість Австрії, і се робить для нас настрій.

Офіціяльна Румунія цїлковито по нашій сторонї.

НОВЕ ЯЙЦЕПОМАЗАНІЄ ГИЦЛЯ І ЦУЦИКА ДНЯ 6. С. М. В ВУНСОКЕТ, Р. АЙ.

(Опис очевидця).

Зачував я вже пару тижнїв наперед, що Гицель устроює свої нещасливі „собранія" у всїх „Соединних Штатах южной Америкі", на котрих замісць „пособій" збирає яйце і мордобитя.

Аж тут наче грім з ясного неба отримав я вість, що Гицель є вже в Вунсокет. „Шкода, — подумав я собі — що запізно вже, аби зібрати своїх козаків"... Але щож, нема иншої ради — беру нікля в кишеню, сїдаю на стріткару і гайда в дорогу. Через вікно кари бачу якихось людий, що затачують ся по тротуарі і щось розмовляють між собою. Кивнув я головою на кондуктора. Почув ся сиґнал дзвінка і я вже на стрітї. Приступаю близше до людий і бачу на боцї осібний гурток Українців. „Гаразд, товариші! Що нового чувати?" — „А щож, приїхав Гицель — відповідають — і справляє кацапське віче". — „Ну так щож. — повідаю — ходїмо і ми побачити тую комедію".

Входимо на галю. Всюди кацапні аж тріщить: зїхались маститі з цїлого Род Айленд і Массачусетс, а на кождім російська відзнака, ще й посередині з нагайкою.

Оглядаю наперед підвишенє у галї і бачу зелїзну клїтку наче на скажену собаку. „Чи там може є Гицель?" — подумав я собі. Однак клїтка порожна, тож я сїдаю в лавку і чекаю, що буде дальше. Аж тут нараз входить якесь сотворінє стріпіхате, а ніс начеб кушка; цїла пика червона — се відай від алькоголю, правдивий вовкулака. „Хто се такий?" — питаю сусїда. — „Се господин Луцик!" — відповідає сей бундючно. — „Ага, ґаспадін Цуцик"... Він перейшов ся пару разів по гали, щось перешептав ся з кількома кацапами, оглянув галю згори надолину, опісля зиркнув по стїнах і щез за дверми. По хвили показав свою пику знов у дверях і як заверещить собачим голосом: „Ура! Професор Гецев!" Кількох кацапиків затягнуло й собі підпитими голосами: „Вуррра префесор Гицель!" і тихо, начеб маком посїяв. За Цуциком вточилось на галю друге опудало, тільки з тою ріжницею, що вже не стріпіхате, а з куцим рилом, якраз як у нас називають — голєндерської раси.

Ґаспадін Гицель якось непевно оглянув ся по гали — відай добре вже закоштував яєшницї — і пустив ся до зелїзної клїтки. Та тут завагав ся і замісць увійти до середини, сїв собі біля самої клїтки. А вже найсьміщнїйше було, коли голова кацапів з Вунсокет зачав вибирати президію. Хоч як сарака намагав ся „ґаваріть настояще па рус-

„SVOBODA" (LIBERTY)
THE RUTHENIAN NEWSPAPER
Published three times a week Tuesday, Thursday and Saturday, at 83 Grand St., Jersey City, N. J.
TELEPHONE: 498 JERSEY CITY.

Published by The Little Russian Nat'l Union of America.

Established 1893.

JOSEPH STETKEWICZ, editor.
83 Grand St., Jersey City, N. J.

A. SAWKA, manager.
83 Grand St., Jersey City, N. J.

Terms: Two dollars a year, for Canada three dollars a year. Single copy: 3 cts.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at the Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

скі", то таки йому се не вдало ся. Він прийшов до голови по розум, бо побачив, що і кацапи сьміють ся з його настоящого руского язичія, тож зачав говорити по-хахлацьки, як його мама навчила, але додавав деякі слова „на рускі", як „собраніє", „бил", „гасподін" і т. и., а що йно котрого закличе до президії, так сейчас питає: „Чи годите ся, господинове?"... На гали тихо, лишень Цуцик верещить: „Годимо ся всі!" — „Ну, коли годите ся всі, так уділяю первого голосу возлюбленному префессорови Гніцелеви". Тут нараз вискакує Цуцик і верещить: „Ні! Я буду першиий говорити!" Гнцель потакнув головою, що позволяє.

Підчас того я запримітив, що бісові сини не в тім'я биті... Оба, то є Цуцик і Гнцель були в старих штанах і кабатах — відай заздалегідь сподівали ся яйцебитія.

Цуцик зачав свою бесіду словами: „Слава Ісусу Христу!" — „Слава навіки!" — роздалось по цілій гали.

„Дражайшиї братя господинове — став говорити далі. — Днесь настал исторический час-время для всего русскаго народа, час освобожденія зпод 500-літной австрійської неволи. Много нашего народа русскаго поділилось на партії, так званії русскії і українски. Но бачите, же я не ізмінил ся, бо я еще бил тогда в реверенді, когда моя мама вмерла і я плакал, а она каже: „Сину мій дорогий! Памятай, будь завсігди русином, бо селибись вирік ся своєй народности і віри, то я бим тебе в гробі проклила!" Бачите тепер самі, що я остал ся вірний русскій син, бо і наш найбільший поет Шевченко каже: (Однак годі було зрозуміти, котрий вершик Шевченків говорив, бо кацапи заглушили бесідника плесканем в долоні). І коли ми днесь так численно собрали ся, то я говору, що тут на гали є тілько русскії, русскії і еще раз рускії!"

Тоді встав товариш Чагарний і кричить: „Неправда! Є й Українці!" Цуцик поблід і зі страху заревів: „Где?" — Українці усі повставали з лавок і крикнули: „Осьде тут!" — Однак їх було замало на гали проти кацапів, тож Цуцик закричав: „Ах, сукін с...!" — Не докінчив вже своєї лайки, бо в тій хвили запорток шалив його в саму пику, заліплюючи плюгаве рило і очи. А за тим посипав ся град запортків на Цуцика і Гнцля тай на других підлих зрадників, запроданців ката Миколи послідного.

Счинилась завзята бійка: кацанські рила вдарили на наших — наші на кацапів; бились кулаками і кріслами, а наші, видячи, що кацапня не дуже контентна з гнилих яєць, тому що не сьвіжі, давай витягати з кишень сіль і кидати межи очи хрунам. Що котрий дістане межи очи солию, так валить ся зараз додолу. Се тревало з 10 минут. Наші зробили собі дорогу і вийшли на улицю. Тут уже зібралась більша сила Українців і давай силою добиватись знова до галї. Почулись крики: „Проч з Юдами Гнцлем і Цуциком! На Камчатку, лайдаки!" А Англійці зрозуміли, про що річ іде, бо наші їм толкували, і стали собі кричати: „Кацапи бе!"

Однак поліція, котра приїхала автомобілем, стримала Українців і не допустила їх на галю, на котрій не лишилось ані одного кацапа: усі повтікали другими (задними) дверми. Наші не вірили, щоби кацапня вивтікала і давай знова дертись до галї, але поліція не впустила їх і арештувала трох Українців. Тут раптом біжить один Українець і каже, що кацапня зібралась за містом близко Вест Скул Ст. до своєї читальні і там хочуть не зачате і не скінчене „собраніє" докінчити. Всі Українці біжать під їх смердяче гнїздо і хотять штурмом їх дістати. Однак запроданиї позасувались і завізвали знов поліцію, котра сейчас прибула, а кацапня, видячи, що є поліція їм на поміч, повиходила з дому. Посипались знова зі сторони Українців заслужені епітети. Але між тою згнилизною не було вже Гнцля, тілько Цуцик. Тоді одна жінка виступила з українського гурту, перейшла на другу сторону і стала на тротуарі. Коли Цуцик зблизив ся до неї, вона вийняла запорток і кинула ним між очи Цуцикови. Поліція тую жінку арештувала.

Так кацапня під охороною поліції дісталась до дому, де вже було заордерованих 5 бочок пива і кілька ґальонів „настоящой очищенной водкі". Там хруні розвеселювались по невдалім „собранію".

З наших арештовано чотири особи, а не 21, як було в англійській ґазеті, бо тих решта т. є. 17 арештованих, се з весіля і хрестин, котрі того самого вечера відбувались.

Українці удались на поліцію, аби випустили тих чотирох арештованих, однак поліція заявила, що їх не може випустити, бо на другий день рано підуть на суд. Тоді Українці поставили сьвідків горожан американських, котрі заявили, що чули, як Цуцик намовляв кацапів, аби били Українців до крови. Тож поліція удала ся сейчас до дому, де кацапня морди заливала, в ціли арештованя Цуцика, але Цуцик утік з Вунсокет до Блекстон, Масс., а поліція арештувала Гнцля, та Гнцель викрутив ся на поліції тим, що він не говорив ані одного слова, — а звалив усю вину на Цуцика.

Наші арештовані поплатили на другий день невелику грошеву кару. Але лайдаки кацапи понамятають своє собраніє!

Ходить чутка, що Українці хотять викупити варант і арештувати Луцика в другім стейті, де він буде обертати ся. Тут не мож нашим простити того, що не трималися з початку купи, тай забули на задні двері від галї. Тому другі плейзи, котрі удостоять ся тої чести, аби приняти так дорогих гостий, повинні передівсім тямити за задні двері...

Хай буде честь і слава всім Українцям, котрі брали участь у так великім торжестві і показали зрадникам, хто ми, чиї діти, ким і за що закуті.

А ви, лайдаки, за зраду діждетесь сухої гиляки, рублї не поможуть цареві. Вас ваші діти пішлють на Камчатку, аби і сліду по вас не було.

Учасник.

ДОПИСИ

З PHILADELPHIA, PA.

Велике народне віче.

„На віче! На раду!" — лунали оклики між 3-тисячною українською громадою, зібравшою ся коло катедрального храму в неділю 30. серпня 1914, відки подав ся сей здвиг народа до поблизкої „Метрополітен Гол".

Віче отворив д. Із. Боросевич, поясняючи ціль зборів та вказуючи на страшну бурю, котра шаліє в цілій Европі і під напором котрої для 35-міліонового народу українського може усьміхнутись красша доля або ще страшнійша ніж доси неволя. Подякувавши многим присутним чужинцям за те, що інтересують ся нашими справами, за згодою всіх присутних покликав д. Т. Грицея на предсідателя.

Т. Грицей, подякувавши зібраним за честь, попросив зібраних, щоб у так важній, бо історичній хвили, застановились над судьбою своєю і своїх братів за океаном, котрі своєю кровю зрошують рідну землицю. Навівши порядок віча, покликав дд. Ром. Слободяна і І. Жмутина на секретарів.

Перше слово забрав Вел. о. А. Пик, котрий на вступі згадав про занепад нашого народу тут на чужині на поли просьвітно-економічнім, обвиняючи в першій мірі сьвященство та сьвітську інтеліґенцію. Відтак взивав, щоби в такій важній хвили, у якій може рішитись доля українського народу, полишити шкідні „файти" та роздори, бо тілько в єдности нарід може мати моральну і матеріяльну силу до борби з ворогами. Нарід український з натури демократичний і як такий є противний всяким війнам та війнам, одначе приймаючи теперішну війну яко доверишений факт, мусить старатись, щоб і для своєї поневоленої вітчини вибороти автономію, чи то при помочи оружя чи за посередництвом мирових переговорів. Відтак обговорив подрібно наше історичне і політичне положене, вказав на небезпеку, яка грозить українському народови від Росії, з котрою мусимо стати до борби, бо лише з руїн Росії стане вільна Україна. Однак сили наші невистарчаючі, щоб ми самі здобули волю. Нам брак організації і матеріяльних средств, аби побороти такого сильного ворога, тож мусимо лучитись з нашим союзником, Австрією. Побіда Австрії — се наша побіда.

Другий говорив д. Г. Заячківський, згадуючи про терпіння нашого народу від варварської Росії і про спроби скинути московське ярмо. Відтак взивав нарід до єдности та реальної помочи нашим братям. Ми повинні інформувати про себе чужинців, аґітувати між ними в нашу користь, а між собою ширити єдність і збиратись численно на віча. При кінци взивав до заязуваня комітетів і збираня жертв на „Боєвий Фонд України", якого можнаб ужити на векучі потреби Українців.

Відтак говорив д. Ґівак і в горячій промові взивав нарід до борби за права українського народу. Він висказав долю й недолю робочого люду, пониженє гогож та навіть заперечуванє прав людскости. Коли ми темні, то се тілько завдяки ворогам, котрі нас приспали. Однак нарід пробуджуєть ся, рветь ся до праці, до сьвітла і зближаєсь хвиля, коли зійснять ся мрії поневоленого народу, котрий у своїй вільній вітчині „обійме і найменьшого брата". Вільна Україна! — отсе наш клич, наше бажанє. З кимнебудь в союзі, аби вільна.

Опісля зголосив ся до слова д. Ром. Слободян, секретар віча. В палкій бесіді змалював недолю українського народа, котрий будучи гейби муром, спинював дикі орди Половців і Татар. Згадав страшні знущаня польської шляхти та царських посіпак, що старають ся знищити наш нарід, забороняючи вживаня своєї мови, а накидаючи російську. Споминаючи про послїдне повстанє під проводом Мазепи, горячими словами взивав зібраних до борби, щоб боронили рідну землицю, зрошену потом та кровю дідів наших. Там, де нині наші брати ллють кров і трупами застелюють побоєвища, де діти-сироти їсти плачуть, де неодному батькови серце краєсь з розпуки на вид руїни свого ґаздівства — нам не вільно лишити їх без помочи і коли тілько комітет візве нас до жертв, всі як один будьмо приготовані до більших жертв не тілько матеріяльних, але і до остатної каплї крови боротись о независимість дорогої Вітчини, бо тілько „в своїй хаті своя правда і сила і воля!" З запертим віддихом слухали зібрані кождого слова як висказ свого чутя і болю, а заразом з вірою в красшу будучність, бо — як мовив бесідник — розкують ся вікові кайдани, розвалить ся тюрма народів і кождий заживе вільним житєм. Хай буде Литва для Литовців, Польща для Поляків, а Україна для Українців!

Відтак д. М. Залїтач відчитав отсї резолюції, з яких кожду зосібна приймали присутні оплесками і окликами.

РЕЗОЛЮЦІЇ.

Всенародне віче Русинів-Українців в Філядельфії, відбуте дня 30. серпня с. р., висказує свій жаль по причині вибуху великої европейської війни, стоячи на становиску, що всяка війна се неповинне проливанє людської крови, а також тому, що війна викликує застій культури і цивілізації, тих найцінніїших здобутків кождого народа, але супроти довершеного факту, постановляє слідуючі резолюції:

1. Передівсїм висказуємо як найщирійше співчуванє нашим дорогим братам, що проливають свою кров під австрійським прапором, а ще більше співчуваємо тим братам, що проливають свою кров під ворожим нам російським стягом.

2. З огляду однак на се, що сю загальну війну викликав головно царський уряд російської імперії на те, аби без всякого права, насильством, хитрощами а то й неправдивими обіцянками злучити славянські народности Австро-Угорщини з російською державою; як також тому, що українсько-руський нарід, якого величезна більшість після добровільної злуки з Росією на основі рівности і народної самоуправи невимовно терпить від ряду літ насильства російських царів, що поломили свої присяги і виключно дбали про знищенє духа і мови українського народа, бажаємо горячо погрому і розпаду варварській державі Росії, яка будучи останком середних віків, давить в зьвірській неволі культурні народи, між ними і 35-міліоновий український нарід, а з другої сторони, з огляду на се, що тойсам українсько-руський нарід, який від довгих літ, замешкуючи землї австрійської держави, покористовуєть ся широкими правами народного розвою, — симпатії наші стоять по стороні Австро-Угорщини і союзниці її Німеччини.

3. Бажаємо також, щоби по теперішній кровавій купелі в Европі прийшло до перебудови перестарілих европейських держав на національні держави, які дали би почин до розоруженя, а тимсамим причинили би ся до загального мира та до культурного розцьвіту і добробуту всіх націй.

4. В виду того, що уряди високо культурних і свободолюбних народів Франції й Англії задля хвилевих політичних і економічних користий вдали ся в отсю війну проти Австро-Угорщини і Німеччини, спомагаючи тим робом російську державу, яка похвалить ся може хиба внутом і нагайкою, тюрмами і Сибіром, а не своєю і культурою, нинїшнє віче висказує свій глубокий жаль по причині так неприродного союзництва згаданих держав.

5. Тому, що Уряд Злучених Держав з президентом Вілсоном на чолї жертвував свої услуги в цїли привернення загального мира в Европі, нинїшнє віче з приємностю зазначує сей факт і просить, щоби президент Вілсон при найблизшій нагоді ужив впливу і поваги свого уряду в цїли доверщеня розпочатого діла, значить ся, мирного полагодженя европейських межиусобиць.

6. В виду того, що висліди теперішної війни, яка відбуває ся на землях руських між Сяном, Карпатами і Дніпром, стоїть в нерозлучній звязи з судьбою руського народа, ми діти тогож дорогого нам землї взиваємо всїх Русинів-Українців у Злучених Державах до сотвореня однодільної і згідної злуки всіх верств народних під начальною управою „Народної Ради", аби зорґанізовані в одно послушне, карне і готове на всякі жертви народне тіло, як найскорше прийти могли в поміч своїм братям за морем, оберігаючи через те культурний доробок русько-українського народа перед можливою реакцією.

7. Постановляємо отворити в Америці повсенний фонд для вдів і сиріт тих героїв-Українців, що з любови для вітчини положили своє житє на поли війни, полишаючи їх незаосмотреними і потребуючими помочи.

Відтак зарядженo збірку на „Боєвий фонд України", яка принесла 318 долярів. Високопреосьвященний Владика жертвував на сю цїль 200 долярів. При кінци вибрано комітет, котрий уконституував ся під протекторатом Всечесн. Кир Сотера Ортинського. Задачею комітету є збирати жертви та провадити всяку акцію, яка потрібна українському народови під сю пору.

Т. Грицей подякував всім присутним за участь і замкнув віче. По відспіваню народних гимнів вічевики розійшлись одушевлені домів.

Слїдуючого дня майже у всїх філядельфійських англійських часописях появились описи з віча з інформаціями про наш нарід і його ідеали.

Роман Слободян і Іван Жмутин, секр. віча.

НОВИНКИ.

ПРОЧ З ОБМАНЦЯМИ! УКРАЇНСЬКИЙ ГРІШ НА УКРАЇНСЬКИЙ ФОНД!

Доносять нам з кількох сторін, що появили ся покутні збирачі фондів, як вони говорять, — „на війну в Галичині". Між тими збирачами, як пишуть нам дописувателї, є москвофільські аґенти. Ті обманції кажуть, що збирають „на війну" або на „вдови і сироти по убитих жовнірах у Галичині", себе-ж представляють, що вони „рускі патріоти", а тимчасом збирають вони на „Червоний Хрест" російської держави, а притім також на цїли москвофільської пропаґанди у Злучених Державах. Дописувателї зазначують, що легковірні люди дають ся дурити тим обманцям і складають їм жертви. З уваги на те просять дописувателї, щоби остерегти нашу суспільність перед тими обманцями.

До поясненя сеї справи зазначимо, що **жадна українська організація не висилає ніяких агентів для збираня фондів.** Таким агентам-обманцям треба сказати, що їх говорене про фонди „на війну" є сьмішне і випросити їх за двері.

Крім того задля охорони перед такими обманцями, а рівночасно і для прискореня збірки як найбільшої суми на **ФОНД ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ** радимо потворити по усіх місцевостях у Злучених Державах, де живуть Українці, **місцеві Комітети, зложені з добре знаних місцевих Українців-патріотів.** Ті Комітети повинні вибрати спомiж себе: голову, касієра, секретаря і двох збирачів фонду. Вибір Комітету оголосити в газетах, щоби люди знали, в чиї руки можуть зложити свої датки на потреби Вітчини в теперішну хвилю.

Сї Комітети повинні відразу зачати свою роботу, щоби як найскорше збогатити **український народний скарб, а не допустити, аби наші гроші ішли в руки зрадників.**

Місцеві Комітети можуть уладити збірки по домах, коло церков, на мітинґах, зборах, забавах, весілях, хрестинах і т. д. Не лишити найменьшої нагоди для збогаченя **ФОНДУ ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ!**

Коли вже буде зібрана більша сума, можуть її відсилати на руки Адміністрації „Свободи" на адресу:

„SVOBODA"
83 Grand St., Jersey City, N. J

разом з виказом жертводавців для оголошеня в часописи.

По висилці гроший Комітетів не треба розвязувати, але нехай вони продовжають свою діяльність дальше.

Пізнїйше, коли вже Українська Народна Рада увійде в житє яко повноправна політична орґанізація Українців у Злучених Державах, можуть ті місцеві Комітети бути для неї дуже помічні, а чейже лїпше буде, як не треба буде їх вже творити, але як будуть вже готові та із зібраними фондами, яких може треба буде дуже скоро.

Тож нехай росте наш український скарб! — Проч зі зрадниками-обманцями, що чигають на наші гроші, щоби обернути їх опісля на свою підлу роботу!

—o—

КАЦАПСЬКІ ГАЗЕТИ В СТАРІМ КРАЮ ПІДЧАС ВІЙНИ.

Зараз по вибуху війни австрійські власти завісили москвофільські ґазети. У Львові завішено кацапський денник „Прикарпатскую Русь" та арештовано її редактора Гриневецького; другий редактор Лабенський втік до Росії. Крім того завішено у Львові два кацапські тижневики „Голос Народа" і „Русское Слово". В Чернівцях на Буковині завісили власти кацапську газету „Народню Волю".

Більше як місяць не було в Галичині і на Буковині москвофільських ґазет, але і читачів для них не було, бо посаджено їх під ключ. Аж по здобутю Львова і Чернович певно появили ся наново москвофільські ґазети на денне сьвітло зі своєю мерзотою. Не знати, чи лишили ся редактори і попередні читачі, бо можливо, що австрійське військо, уступаючи зі Львова, забрало зі собою і кацапську погань, аби дати їй відповідну „нагороду", але певна річ, що кацапські газети тепер виходять бодай у Львові. Безперечно славлять вони царя і його нагайку та взивають нарід, щоби станув по стороні Росії.

Розуміє ся, що баби, діти і старці, які лишили ся ще в галицьких селах, не підуть воювати проти царя, але і помочи жадної Москалям не дадуть, хиба вони самі зрабують собі в них остатний достаток, чого можна напевно сподівати ся.

Ті кацапські ґазети, які тепер виходять у Львові, се вартісний документ на будуче і хоч би вони виходили лише кілька тижнів, то се буде найлїпша оцінка вартости кацапської душі.

—o—

НАЙМОЛОДШИЙ ЖОВНІР В НІМЕЦЬКІЙ АРМІЇ.

Наймолодший жовнір в німецькім війську числить 15½ року. Називаєть ся Йосиф Меркль, є сином промисловця в місті Ветінґен. Молодий жовнір зголосив ся без відома батька яко доброволець до ульмського полку. Батько зразу відмовив йому свого позволеня, але на горячу просьбу сина мусів остаточно згодити ся. Мимо молодого віку є він сильно збудований і зможе без труду зносити військові невиготи.

—o—

УКРАЇНЦІ І ВИЗВОЛЬНА ВІЙНА.

П. Михайло Павлик зложив до розпорядимости редакції „Діла" у Львові лист, писаний до нього українським ученим, родом з російської України, котрий від кількох десятків літ викладає в однім з німецьких високих шкіл і котрий має в науковім сьвіті заслужене імя. Лист писаний під вражінєм війни, яка захопила Европу, а яка розкриває перед Україною вигляди на визволенє.

Читаємо в тім листі між иншим такий вислів душі сивоволосого українського громадянина:

„Велика дяка обом цісарам, що зрозуміли небезпеку сьвіта, прискорили той слушний час, на який поневолені народи так довго і нетерпеливо ждали!

„І яке диво довелось нам на нашім віку бачити: московська деспотія, французька република і англійське ненаситне крамарство рука в руку в обороні душогубців!

„Нехай-же всесьвітний сором побє таких лицарів людської свободи і культури, **та дай, милосерний Боже, діждатись, щоб німецька армада та пястуки поневолених народів розгромили всесьвітну тюрму московського царства".**

Так пише старець, котрий глядів у своїм віці на безконечні роки мартирольоґії й лихолїтя українського народу під Росією. А проклін його і молитву його повторяє нині кождого дня кожда українська душа на всім просторі української землї.

(„Діло".)

—o—

ДЕРЖАВНІ ЗЕМЛЇ В КАНАДІ.

В канадійській провінції Альберті є міліони акрів гарної і свобідної землї. Правительство провінції постановило роздавати ті землї безплатно новим поселенцям. Ті люди, що мали би намір придбати собі своє власне господарство (кождий дістае даром 160 акрів, які мусять самі загосподарити), повинні звернути ся за потрібними поясненями до альбертійського правительства на таку адресу: Duncan Marshall, Minister of Agriculture, Edmonton, Alberta, Canada.

—o—

МОСКАЛЬ ПРО РОСІЮ.

Найбільша поступова московська газета „Русское Слово" помістила такий лист свого читача В. Клабки:

„Наші земляки говорять: Ех, жаль Росії! Дійсно, що жаль, бо Росія се наша прекрасна країна, велика і простора, але порядку в ній нема. Гарно живеть ся там ґенералам, дідичам, урядникам та пишним нерабам, але нашому бідному хлопови погано там жити і вмирає він з голоду. Обробляє він богаті поля, а хто користуєть ся плодами? Хто, як не дідичі? Нарід хлїба не має. Ми лишили в там сестру і стару маму і вони бідні погибають на рідній землї з голоду. Не мають вони землї, не мають хлїба і нема навіть де заробити. А я тутки мучу ся, терплю, скитаю ся без роботи по улицях американських міст. Ох, горе наше...

B223

ке! І я питаю ся, коли вже раз проснеть ся московський народ? Коли він освободить ся від гнету царя і його банди? Всї ми терпимо у чужих краях лише через царську неволю. Як би в Росії настала воля, то і лекше було би жити у вітчинї. Ой, ти матушка Росія, широкі, просторі твої поля просякли нашим потом і кровю, а хто користає з тих піль? Нещасна наша вітчина . . . — В Кливка".

—o—

ЩО РОБЛЯТЬ НІМЦЇ В ЛЄОДІЮМ

Кореспондент одної англійської ґазети пише, що в Лєодіюм (Лієж) німецькі жовніри мусять за все платити готівкою. Офіцири, що мешкають в готелях, платять за все квітками. На бальконах домів при головних улицях поуміщувано гармати. О 9. годині вечером усі сьвітла гасять, замикають вікна, але брами домів поотвирані через цілу ніч. Близко шістьдесять осіб, що в їх домах знайшли склади збруї, розстріляні. — Реставрація, — пише той кореспондент — в якій я се пишу, є на пів реставрація а на пів шпиталь. Коло мене сидять німецькі офіцири, їдять і попивають весело, а на другім кінци за заслоною стогнуть ранені; видко їх навіть, але ніхто не звертає уваги на сей страшний контраст. . Населене відносить ся до Німців холодно.

—o—

АМЕРИКАНСЬКИЙ МІЛЇЯРДЕР ПРО АНҐЛІЮ.

Одна німецька ґазета оголошує розмову свого редактора з американським мілїярердом Вандербілтом, котрий заявив, що Анґлїя дала себе пхнути на найбільший злочин, який могла поповнити, себто до війни, піддаючись вливови глупого фанатизму і хоробливого шовінізму француських декадентів і російських злодіїв. Історія видасть анґлїйським державним мужам вирок осуду острійший ніж на Францію і Росію. Не можна собі уявити, як анґлїйське правительство могло так довго мати за собою нарід. Тепер нарід потягне правительство до відповідальности за сю війну. Як Америка так і Анґлїя мають найбільший інтерес в удержаню Німеччини. Зденервована Франція заслугує на те, щоби віднесла поражене.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

На численні запити членів У. Н. Союза подаєть ся отсим до загального відома, що на підставі ухвали XIII. Гол. Конвенції і згідно з вимогами законів ріжних стейтів постепенний податок (після літ) буде побирати ся від членів після того віку, який члени будуть мати з хвилею заведеня сего податку.

Головний Уряд.
Українського Народного Союза.

РОЗМЕТ Р. Н. СОЮЗА ЗА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ 1914 Р.

Член на цїле посмертне платить $1.25, на половину посмертного 0.73 ц.

ГУМОР І САТИРА.

Влучна відповідь.

Питають одного придурковатого:

— Яка ріжниця між тобою і дурнем?

— Така, що дурень питає, а я відповідаю.

На лїтниску.

— З чого ви тут жиєте?

— В зимі зі свиний, в лїтї з гостий.

Дотепна відповідь.

Дві дївчини сидїли на траві край дороги.

Коло них переходив високий старий дїд з зовсїм білою головою.

— Оце зима йде, — сказала одна дївчина.

— Вже й сніг на горі, — додала друга.

— Ще до зими далеко, — відрік старий: це телята на траві.

На складі меблїв.

Аматор антиків приходить до складу старих річий, і просить, щоби йому показати старі річи. Передівсїм просить о ліжко.

Я маю для пана добродія ліжко. — Гарний антик, — дуже старий. Покупець оглядає і огортає його сумнїв що до старости ліжка.

— Гм... то не є антик. То мебель зовсїм нова!

— Нова?... Нова кажете? Та як можна говорити такі річи? Се зовсїм стара річ — там є навіть блощиці!

Новий кошт.

Тато (якому показують синка-новородка): А чорти би то всьо забрали! Якби то у Франциї, то чоловік одержав би бодай нагороду, — а так, тільки непотрібний кошт.

Протокол

з XIII. Головної Конвенції Р. Н. Союза в Америці, яка відбула ся на днях від 7-го до 12-го вересня (септембра) 1914 р., в „Elmwood Music Hall", на розї улиць Elmwood and Virginia, Buffalo, N. Y.

(Дальше).

По прочитаню делеґатів і по відібраню від них повновластий, зарядив предсїдатель п. Т. Талпаш довшу павзу, щоби дати спромогу Верифікаційній Комісії провірити повновласти делеґатів.

По павзї отворено наново засїдане і Верифікаційна Комісія здала своє справоздане. В своїм справозданю зазначила, що не прибули на конвенцію делеґати із слїдуючих відділів: від. 6. Кричфалуші Михайл, від. 12. Ратко Стефан, від. 50. о. Василевич Тимотей, від. 72. о. Лотович Антін, від. 78. о. Пелеховин Йосиф, від. 180. Семків Василь, від. 212. Бойчук Кіндрат, від. 253. Сулич Михайл, від. 261. Ґондола Марія, від. 273. Андрушків Василь, від. 279. Скікевич Франко, від. 302. Антонів Йосиф, від. 306. Пелячик Данило, від. 312. Ґац Йосиф, від. 329. Заяць Василь, від. 345. Микита Іван. Верифікаційна Комісія уневажнила делеґата з відділу 130-го, п. Баранецького. Замісць оголошених делеґатів прибули отсї їх заступники: від. 15. о. Ортинський Іван, від. 55. Астряб Антін, від. 58. Ялечко Іван, від. 106. Гурей Никита, від. 147. Мороз Дмитро, від. 230. Павлишин Никола, від. 275. Гнат Марія, від. 277. Труш Іван, від. 298. Кушнїрук Іван.

По остаточнім обчисленю показало ся, що всїх делеґатів було 312, а урядників 19 — з 348 голосами.

По справозданю Верифікаційного Комітету покликав предсїдатель пп. Василя Гришка і Андрея Шостака на секретарів конвенційних.

По залагодженю сих формальностий щодо президії, приступлено до вибору Комісій:

а) Комісії просьб і скарг:
б) Комісії виборчої:
в) Комісії пресової:
г) Комісії шконтруючої.

До Комісії просьб і скарг зістали вибрані пп. Михайло Ханачівський, Андрій Стефанович і Никита Джмелик.

До Комісії виборчої пп. Йосиф Цаповський, Василь Левчик, Михайло Грацонь, Теодозій Пацала і Іван Боросевич.

До Комісії пресової зістали вибрані пп. Др. Володимир Сїменович, Йосиф Рач і Антін Дронжевський.

До Комісії шконтруючої зістали вибрані пп. Семен Кучма, Петро Фей і Стефан Демків.

Показало ся, що на ґалї находять ся люди, які не є делеґатами Р. Н. Союза. Предсїдатель завізвав сих людий, аби опустили ґалю і заявив, що член Р. Н. Союза, який хоче бути присутним на ґалї і прислухувати ся обрадам конвенційним, має внести просьбу до президії на письмі о позволене. Ухвалено також, аби вибрати двох дверників. На сей уряд зістали вибрані пп. Евстахій Сойка і Антін Підуфалий.

Ухвалено також, аби наложити кару на тих делеґатів, які не будуть поводитись підчас нарад конвенційних на ґалї так, як вимагає статут Р. Н. Союза. Кару ухвалено до висоти 5 долярів.

На внесене о. Валентія Балоґа ухвалено, щоби делеґатови Баранецькому, якого вибір Комісія Вирифікаційна уневажнила, виплатити кошти подорожи і за один день дієту. Внесене се принято і ухвалено.

Ухвалено також, щоби ті делеґати, які хотять в дискусіях забирати голос, записались наперед до голосу.

По сїм забрав слово секретар фінансовий п. Семен Ядловський і радив, аби делеґати не тратили над дрібничками богато часу, але щоби взяли ся відразу до щирої працї, бо в противнім случаю конвенція може затягнути ся в нескінченість, представляючи делеґатам точки, як: а) зміна назви орґанїзації; б) поправка чартеру щодо погребових коштів і в) зреформоване Р. Н. Союза. Бесїдник радив, аби еще нині отворено над сим дискусію. З причини однак, що уже була досить пізна пора, а також делеґати хотїли взяти участь в представленю, яке мало відограти ся в їх честь місцевими парафіянами, замкнув предсїдатель перше засїдане о годині 6.25 вечером, а слїдуюче назначив на другий день на 8-му годину рано.

Другий день засїданя, дня 8-го вересня 1914.

(Засїдане передполудневе).

О годині 9.15 рано зістало отворене через предсїдателя п. Теодозія Талпаша засїдане. Відтак забрав слово заступник предсїдателя п. Василь Калина і попросив делеґатів, щоби конечно старали ся підчас нарад заховувати ся так, як сего вимагає статут, бо в противнім случаю президія буде мусїла застосувати ся до вчерашньої конвенційної ухвали.

По сїй заяві приступлено до читаня спису делеґатів. По сїм слїдувало відчитане протоколу з попередного засїданя. По відчитаню протоколу поставив п. Василь Стецула внесене, аби протокол був принятий так, як був читаний. Внесене се зістало одноголосно приняте і ухвалене.

По сїм відніс ся п. предсїдатель до всїх делеґатів з просьбою, аби повідавали, як хто має, просьби і скарги вибраній до сего Комісії, бо вона розпочинає своє урядоване. На внесене п. Йосифа Цаповського ухвалено призначити для поодиноких комісій осібні комнати до їх урядованя.

Відтак слїдувала дискусія над членами „Просьвітної Комісії". Розходилось іменно о те, чи члени сеї комісії мають бути вчислені в склад Гол. Уряду на сїй конвенції і чи мають мати право брати участь в нарадах конвенційних чи нї, а то длятого, що послїдна конвенція, яка відбулась в Вілкебери, Па., вибираючи ту комісію, сего виразно не зазначила. В дискусії сїй забирали голос пп. др. Сїменович, о. В. Балоґ, С. Ядловський, А. Титла, С. Кучма, Ів. Равлюк, Ю. Павчак і о. Пристай.

П. С. Ядловський подав присутним до відома, що на підставі статута члени „Просьвітної Комісії" не мають права бути на конвенції анї яко урядники анї яко делеґати, бо XII. гол. конвенція не вчислила їх урядів до Головного Виділу, а делеґатами на XIII. гол. конвенцію вони не були вибрані. По довшій дискусії запала ухвала, що члени „Просьвітної Комісії" можуть лишити ся на конвенції в характері урядників.

По залагодженю повисших справ приступлено до дальшої точки порядку дневного, а то до справи зміни назви Р. Н. Союза на „Український Народний Союз", по анґлійськи „Украйнїен Нейшенел Асосіейшен".

Перед отворенем дискусії над сею справою предсїдатель зарядив, щоби ті делеґати, які хотять в сїй справі забирати голос, наперед записали ся, бо через се заошадить ся час і скорше дасть ся удержати спокій і порядок на ґали.

До голосу записало 33 делеґатів, з котрих більша часть промовляла за зміною назви, а дуже незначна часть була проти зміни, а то длятого, що побоювала ся, аби Р. Н. Союз не поніс через се великих видатків. Др. Сїменович промовляв дуже горячо за зміною назви і просив делеґатів, щоби, коли уже має ся змінювати чартер і перепровадити реформу, при тій нагоді змінили також назву Р. Н. С., так щоби на слїдуючих конвенціях над сею справою не тратити дорогого часу. В тім самім дусї говорив також і о. В. Балоґ. Він заявив, що коли ми сю справу залагодимо на сїй конвенції, то се принесе для нас більшу користь, як коли би ми сю справу на дальше відкладали. Справу ту підпирали також многі инші делеґати і остаточно на внесок д-ра В. Сїменовича ухвалено приступити над сею справою до голосованя. Перед приступленем до голосованя забрав слово п. С. Ядловський і заявив, що нїм приступить ся до голосованя над зміною назви Р. Н. Союза, мусить ся ухвалити резолюцію, яка після американського права мусїла бути зредаґована в анґлїйськім язицї і яку то резолюцію він відчитав.

Резолюція ся звучить:

Upon motion regularly made and seconded, the following resolution was carried by a vote of 289 in favor and 161 against:

„Whereas, it is the current opinion among members of the Little Russian National Union of America, that its name does not appropriately express the nationality of its members so that it may comprehensively indicate to all the world for whose benefit the association was organized and is maintained,

And whereas, the desire has been overwhelmingly expressed, that the said name be changed to one, at once expressive of the generic nationality of all its members and indicative of their association for similar purposes and objects;

Now therefore, be it resolved by us, the representatives of the majority of the members of the Little Russian National Union of America in convention assembled, that we, in behalf of the members of the said Little Russian National Union of America, do determine to change the name of our organization and hereby declare that henceforth and hereafter the name of our organization the „Little Russian National Union of America", be changed and that our organization shall be hereafter known by the name „Ukrainian National Association";

And be it further resolved, that the certificate or certificates of this action required by the laws of the state of our incorporation to be made, filed and recorded, be forthwith made, filed and recorded in manner and form as required by law, by such of the Supreme Officers as the law directs;

And be it further resolved, that we, the representatives of the members of the Little Russian National Union of America, in convention assembled, do hereby request, instruct and direct the Supreme Assembly of the said Little Russian National Union of America, as soon as convenient after the adoption of this resolution, to call and hold a meeting for the purpose of carrying into affect the terms and purport of this resolution and by appropriate action change the name of this our organization from the „Little Russian National Union of America", to „Ukrainian National Association", and to authorize the making, filing and recording of the certificate or certificates required by the laws of the state of our incorporation to be made, filed and recorded in order to affectuate the change of name of this our organization as is hereby resolved.".

По прочитаню її в язицї анґлїйськім пояснив також в українськім язиці, а по скінченю сего приступлено до голосованя. Перед самим голосованем вирину ла квестія, як має ся над сею резолюцією голосувати: тайно чи явно. Поставлено в тій справі два внесеня: за тайним госованєм картками і за поіменним явним голосованєм. Внесене за явним голосованем зістало ухвалене значною більшостю голосів.

П. Юліян Муха поставив внесене, поперте п. Петром Моталом, аби коло секретаря було присутних двох делеґатів, котрі би були сьвідками при записуваню голосів. До сего вибрані зістали делеґати Петро Сікорський і Юрій Зушко. Віддано 450 голосів, з яких впало за резолюцією і за зміною назви Р. Н. Союза 289, а проти зміни 161. Тимсамим зміна назви зістала ухвалена.

Підчас обчисловання голосів відчитано привітні письма і телеґрами, які наспіли на конвенцію.

По залагодженю повисших справ приступлено до дальшої точки порядку дневного, т. є. до звіту Головного Уряду Р. Н. Союза, який то звіт делеґати попередного дня дістали видрукуваний.

(Дальше буде).